

250,000 Kr. ingenlunde til at yde Kommunerne $\frac{1}{3}$. Men hvert Aar bevilgedes ved Loven om Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed 200,000 Kr. mere i Tilskud til Kommunerne indtil forrige Aar; da lykkedes det ikke det nuværende Ministerium at gennemføre denne Lovbestemmelse i Landstinget, og derfor har der i Aar efter Ministeriets Opfattelse kun været til Raadighed 250,000 Kr. til Uddeling i Stedet for 450,000 Kr. Hvis de 450,000 Kr. havde været til Raadighed ligesom i tidligere Aar, vilde Kommunerne have kunnet faa fuldt ud den Trediedel, de have været vant til, og som de have et efter min Mening naturligt Krav paa at faa. Det forekommer mig ogsaa, at man fra Kommunerne Side har været lovlige forsigtig paa dette Punkt. Det er saaledes, at der fra forrige Aar er tilbage et Beløb paa 95,000 Kr. af den den Gang givne Bevilling, og jeg ser ikke rettere, end at denne Bevilling efter alle de tidligere Bestemmelser meget vel maatte kunne overføres til Dækning af Udgifterne for i Aar. Det har man foreløbig været betænkelig ved. Jeg haaber, at man gennem Forhandling med de forskellige Repræsentationer, med Finansudvalgene i Folketing og Landsting, skal føre igennem, at i alt Fald dette Beløb bliver stillet til Raadighed. Men jeg vil meget henstille til den højtærede Konseilspræsident, der repræsenterer Indenrigsministeren herved i disse Dage, at han søger gennemført en Lov, der giver et lignende Beløb til Raadighed for Hjelpekasserne som i de forrige Aar. Hvis Hjelpekasseinstitutionen skal faa den Udvikling, som den højtærede Konseilspræsident i sin Tid ved dens Indførelse ønskede og udtalte Haabet om, vil dette være nødvendigt. Jeg kan heller ikke rigtig tro, at det vil støde paa saa stærk Modstand i det andet høje Ting, at det skulde umuliggøre det. Naar det andet Ting i Fjor standsede et saadant Lovforslag, skete det under Henvisning til den den Gang muligvis forestaaende Arbejds-konflikt. Denne Arbejds-konflikt blev undgaaet; der foreligger ikke tilsvarende Grunde i Aar, og jeg ser derfor ikke rettere, end at der maa være Mulighed for at kunne føre et Lovforslag af en saadan Karakter igennem, og jeg vil derfor opfordre den højtærede Konseilspræsident til at virke derfor.

Med disse Ord skal jeg anbefale det Lovforslag, som nu er til Behandling, idet jeg haaber, at det maa blive ført igennem, og at det maa blive ført igennem,

uden at man tager den Konsekvens deraf at fortolke en tidligere given Lov paa en indskrænkende Maade i Modstrid med den Fortolkning, som hidtil har været gennemført.

Sabroe: Jeg vil udtale min Tilslutning til det ærede Medlem, som nu havde Ordet (P. Munch), ganske særlig min Tilslutning til de Betragtninger, han anstillede vedrørende Hjelpekasserne. Selv om det Lovforslag, der her foreligger til tredje Behandling, bliver ophøjet til Lov, vil der være en Række Nødstilstande at afhjælpe, uden at man har nogen som helst Ret til at bebrejde de paagældende, som henvende sig om Hjælp, at de selv have forvoldt den Nød, de søge afhjulpet. Jeg behøver for øvrigt i Tilslutning til det ærede Medlem blot at nævne det betydelige Antal af Børn, som uden noget Vederlag, hverken øjeblikkeligt eller stedsvarende, ere blevne optagne i en hel Række smaa Hjem. Af al Velgørenhed, der øves i dette Land, er vel ikke nogen større end den, at en almindelig jævn Arbejder-, Husmands- eller Gaardmandsfamilie uden noget som helst Vederlag tager et Barn til sig ved en Moders, Faders eller Forældrenes Død. Jeg har haft Lejlighed til at erfare ikke saa faa Tilfælde af den Art; der er Familier, som endogsaa have taget 2—3 Børn til sig, behandlet dem som deres egne og paataget sig alle de Udgifter, der følge med. De vedkommende have været saaledes stillede, at de have kunnet paatage sig dette Offer, dog kun derved, at de have indskrænket deres egne Fornødenheder; men kommer der en Nødstilstand, overstiger den Forpligtelse, de have paataget sig overfor Børnene, deres økonomiske Forhold, og de have været umaadelig vanskeligligt stillede. Ikke faa af disse udmærkede Mennesker, som have taget sig af Børn, der staa uden deres naturlige Forsørger, have ofte været tvungne til at henvende sig til Fattigvæsenet. I det Øjeblik, man indskrænker Tilskuddet til Hjelpekasserne fra Statens Side, som det desværre ifølge Ministerens Udtalelse ser ud til, man vil, ville Hjelpekasserne ikke være i Stand til at raade Bod paa den Nød, der hersker i disse Hjem, og komme disse udmærkede Familier saaledes til Hjælp; at de kunne give disse Børn et forsvarligt Underhold og en forsvarlig Opdragelse. Endelig maa jeg henvise til, at der er ikke faa Familier, som have taget sig af svagelige Børn, aandsvage Børn, der ikke have kunnet finde Optagelse i nogen af Statens Institu-